

ÁTTŰNÉSEK

A napfonat, az izzó kosár fogva tartja
a lebenyeket, tüdőmezőt, a monoton dobogó húst,
koszorúér méasztömbök között a forró patakat –
a hűvös fal kivasal, gerincedet egyengeti,
mint leeresztve nyirkokon a deszka
majd, kopogó rögök alatt –

szemtengelyed körül fordul meg a napút,
felkelsz, akár egy égitest, és beállsz, mint az éj,
homokozóban zördül a felrepedt szemhéj,
lépteinkben a súrlódás, mint kapcsolatunkban –
itt is elhagyott, eleven játékaid keresed,
a hatásvonal közös, nyomatékaink
kiegyenlítődnek, nyakadon fűzött lánc,
a gyerekkor nevető kövei –

partra menekülsz a fehér gömbök között,
Lót napjaira gondolsz, a bálványá lett asszonyra,
megpróbálsz elaludni, mielőtt elönt a tenger.

KÖRTÁNC

Körben állunk, középen a Nap éppen kalapunkra lát,
körbeleng az árny, az óra, bogármódra a sűrített talajokba
menekülve oszlop tapossa ízelt lábaink nyomát –
potrohunk világít, mintha volna itt valami erőmű, fényüzem,
váltó villan, elől a bakter áll (és üzen); ezüstvonatjait látja
közeledni a sebes acéljövőnek, fénylő síneken.

Ünnepelnek ma az állatok, a vadak estje ez –
pántok, pengő paták, a táncot kábult lovak nyitják,

arcukon festett narancs, lebegő bőrök, nemez,
ritmikusan dong a hordó, rajta prém és bunda, eksztatikus
táncában a bukott Nap, ahogy elnyelik a paradicsomi vizek,
dölyfös vitorlák rothadt ízét lebegteti a szél.

Aki a világító folyón átér, meghallja
a kerubok énekét, és megérti majd a testek szomjúságát,
a tékozló a révésznek múltjával fizet, leszakadt gombokkal,
sötét istállók szagával, görnyedve mond el egy imát –
lesimítja a fényes cseppeket, eldobja gönceit, és a ruhátlanok
pompájával terített asztalhoz ül.

DAGERROTÍPIA

Kopott asztal,
a kövön szertefutó szürkült erezet,
ráncokat számolgatsz a mélyben,
mint régen, nagyanyánk
kisírt, napszálltól rojtos arcán –
ha elég bátrak lennénk, leltárt
készíthetnénk néhány érintésről,
testrészeinkben a kihajtott félelemről,
elhallgatott szavakról –
amikor felnyitjuk a mondatokat,
láthatóvá válik majd az igaz,
metszett inak között az eltakart szándék –
születésem előtt diótörő voltam, ezt tudod,
de én boncmesteri praxisokból tudom,
egy művészi módon ejtett metszésnek
teremtő ereje van –
dédapánk mindig festeni akart,
eltakarni a rétegeket, hajszozni a tökéletest,
szébbé színezni az őszülő napot –
ecsettel kezében aludt el végül, a padlón
aszalt virágok maradtak utána.

TÜKÖRÉLMÉNY

A pillanat egy fénytelen tükörben ül.
Térelmény, egyben időtlenség a fény számára, hogy megnyilvánulhasson. Hiánykommunikáció. Tompára csiszolt lapokon a keserű tekintet.
Még gyerek lehettél, mikor rászoktál, hogy rendszeresen sétálj a varjakkal. Innen eredhet önsajnálátod, melyet nem oldott fel az emlékezés. Károkat okozni könnyű volt, de beszélni róluk szívszorító. Barátaid, sőt szövetségeseid lettek a szomorúság madarai.

Sosem gondoltuk volna, hogy az üveget metszik, a rózsákat levágják, az emberi rendben a disznókat nemesítik, keresztezik, felkenik őket. A kereszttel nekünk más koncepcióink volt.
Kertészek végül mégsem lettünk. Vágytunk rá ugyan, de nem volt bátorságunk meghatározni magunkat a földön, hova minden vérvonalunk végül elvezetett.
Persze, azért voltak erősségeink is. A betoncsíkok és kockák fölött egy utolsó utáni karcsapás. Töredezett, olcsó folyó. Eresz, majd csatorna, táguló lüktetés. Önmagunkat látjuk a kattogó ébredésben vizes falak mögött, kopnak a napok, hordalékokban a partra szállított idő, mégsem feslik fel minden szöttes.

Lassan kortyoljuk együtt az alföldet. Homokágy, bűgő hangtál, öblös, becsomagolt porcelánszimfónia. Anyátlan gyerekek, sár. Vas- és kapcsolathány, újra- és újrakomponált melankólia. Az azonossághoz végül két út vezetett. Az egyik összeállt, a másik, mint egy kerub, saját tudatára ébredt.